Lietas Nr.A420135515
A42-01355-15/40

**ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA**
**LIEPĀJAS TIESU NAMS**

S P R I E D U
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Liepājā 2015.gada 11.martā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese S.Sērdiene,

piedaloties pieteicējam /pers. D/,
atbildētājas – Dundagas novada pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes – Dundagas novada domes pārstāvim /pers. E/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. D/ pieteikuma par pienākuma uzlikšanu Dundagas novada pašvaldībai nodrošināt transportu pieteicēja meitas nokļūšanai izglītības iestādē un atpakaļ dzīvesvietā.

**Aprakstošā daļa**

[1] Dundagas novada pašvaldībā (turpmāk – Pašvaldība) 2014.gada 28.augustā saņemts pieteicēja /pers. D/ iesniegums, reģistrācijas Nr.DD-3-26.2/14/375-V (turpmāk – Iesniegums), ar lūgumu nodrošināt transportu pieteicēja meitas nokļūšanai /Nosaukums/ un no skolas atpakaļ dzīvesvietā.

Pašvaldība nenodrošināja transportu bērna nokļūšanai izglītības iestādē un atpakaļ, kā arī nesniedza atbildi uz Iesniegumu.

[2] /pers. D/ iesniedza tiesā pieteikumu, no kura secināms, ka pieteicējs vēlas, lai Pašvaldība nodrošina transportu meitas nokļūšanai izglītības iestādē un atpakaļ dzīvesvietā.

Pieteikumā norādīts turpmākais.

Pieteicēja meita /pers. G/ (turpmāk – bērns) mācās /Nosaukums/ 1.klasē. Pašvaldība jau trīs mēnešus nav nodrošinājusi transportu bērna nokļūšanai līdz sabiedriskajam transportam, kas konkrētajā gadījumā ir aptuveni 11 km, un, kas saskaņā ar Izglītības likuma 17.panta trešās daļas 14.punktu ir Pašvaldības pienākums.

Pašvaldība arī nav atbildējusi uz Iesniegumu, kurā pieteicējs norādījis, ka nevar nodrošināt bērna nokļūšanu līdz sabiedriskajam transportam. Atbildes sniegtas uz citiem pieteicēja iesniegumiem par benzīna atmaksu, ja pieteicējs pats ved bērnu ar savu transportu, bet pieteicējs nevar nodrošināt savu transportu, un no Pašvaldības nav saņēmis ne centa.

[3] Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses lēmumu nolemts pieņemt pieteikumu un ierosināt administratīvo lietu par pienākuma uzlikšanu Pašvaldībai nodrošināt transportu bērna nokļūšanai izglītības iestādē un atpakaļ dzīvesvietā.

[4] Pašvaldība tiesai sniegtajā rakstveida paskaidrojumā norāda, ka atzīst pieteikumu daļā, atzīstot, ka tai ir pienākums nodrošināt transportu izglītojamo nokļūšanai izglītības iestādē un atpakaļ dzīvesvietā, ja nav iespējams izmantot sabiedrisko transportu, bet neatzīst pieteikumu daļā, norādot, ka Pašvaldībai nav piešķirti finanšu līdzekļi, lai nodrošinātu transportu izglītojamo nokļūšanai izglītības iestādē un atpakaļ dzīvesvietā.

Paskaidrojumā papildus norādīts turpmākais.

Pašvaldības autonomās funkcijas noteiktas likuma „Par pašvaldībām" 15.panta pirmajā daļā. Minētajā tiesību normā nav noteikts, ka pašvaldībai jānodrošina transportu izglītojamo nokļūšanai izglītības iestādē un atpakaļ dzīvesvietā, ja nav iespējams izmantot sabiedrisko transportu. Šāda funkcija ir noteikta Izglītības likuma 17.panta trešās daļas 14.punktā. Atbilstoši likuma „Par pašvaldībām" 8.panta pirmajai daļai ar likumu pašvaldībām var uzdot pildīt autonomās funkcijas, kas nav paredzētas šajā likumā, vienlaikus attiecīgajā likumā nosakot papildu finansēšanas avotus, ja funkciju izpilde saistīta ar izdevumu palielināšanos. Tomēr Izglītības likumā, nosakot pašvaldībai funkciju nodrošināt izglītojamo nokļūšanu izglītības iestādē un atpakaļ dzīvesvietā, ja nav iespējams izmantot sabiedrisko transportu, nav noteikts papildu finansēšanas avots. Izglītības likuma 17.panta trešās daļas 14.punktā noteiktā izpilde ir saistīta ar izdevumu palielināšanos. Ne likumā „Par pašvaldībām", ne citos normatīvajos aktos nav tieši noteikta kārtība, kādā pašvaldībai būtu iespējams atrisināt (ne tikai pārrunāt) domstarpības gadījumos, kad ar likumu pašvaldībai uzdots pildīt likumā „Par pašvaldībām" neparedzētas funkcijas, bet papildu finansēšanas avots nav noteikts. Šādā gadījumā mazāk būtisks apstāklis ir tas, ka Izglītības likumā nav noteikts papildu finansēšanas avots, bet būtiskāks ir tas apstāklis, ka finanšu līdzekļi nav paredzēti un piešķirti. Saskaņā ar Latvijas Republikas Satversmes 66.panta pirmo daļu valsts ienākumu un izdevumu budžetu izstrādā Ministru kabinets. Ja Ministru kabinets, izstrādājot valsts budžetu, šādam gadījumam nav paredzējis finanšu

līdzekļus, tad par Izglītības likuma 17.panta trešās daļas 14.punktā noteiktās funkcijas izpildi atbildīgs ir arī (daļā par finansējuma piešķiršanu) Ministru kabinets. Savukārt pašvaldība ir atbildīga par funkcijas izpildi piešķirtā finansējuma ietvaros.

Tādējādi Pašvaldībai ir pienākums nodrošināt transportu izglītojamo nokļūšanai izglītības iestādē un atpakaļ dzīvesvietā, ja nav iespējams izmantot sabiedrisko transportu, bet Ministru kabinetam ir pienākums, izstrādājot valsts budžetu, paredzēt finanšu līdzekļus minētās funkcijas izpildei.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumā ietverto prasījumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā norādītajiem argumentiem.

Atbildot uz jautājumiem, paskaidroja, ka vēršoties Pašvaldībā ar lūgumu nodrošināt bērna nogādāšanu skolā, nekādus konkrētus uzstādījumus, uz kuru skolu bērnu vajadzētu vest, neesot izvirzījis. Pieteicējs iepriekš esot noskaidrojis, ka uz Dundagu kursē autobuss. Pieteicis bērnu /Nosaukums/. Neviens neesot teicis, ka būs problēmas un ka vajadzētu darīt ko citādāk. Arī no Pašvaldības puses pretenziju par skolas izvēli neesot bijušas. Strīds par to, ka tā nav tuvākā skola, uz kuru bērnu vest, nepastāvēja. Kolkas skola ir par kādiem trim četriem kilometriem tuvāk, bet uz to pusi nekāds Pašvaldības transports nekursē, jo tur Pašvaldībai starpā ir cits pagasts. Dundaga ir apmēram 25 km attālumā.

Atbildētājas pārstāvis, sniedzot paskaidrojumus, balstījās uz rakstveida paskaidrojumā norādītajiem argumentiem un apsvērumiem. Papildus norādīja, ka attiecībā uz personām, kuras dzīvo ārpus pilsētām, ir speciāls regulējums – mehānisms ir paredzēts Ministru kabineta 2009.gada 4.augusta noteikumos. Paredzētā kārība ir tāda, ka bērns nopērk biļeti un Pašvaldība izdevumus atlīdzina. Līdz ar to vienai izglītojamo grupai ir paredzēts, ka viņi nokļūst skolā bez maksas. No šīs kārtības izdalās personas, kuras nevar izmantot sabiedrisko transportu. Tā kā tās nevar izmantot sabiedrisko transportu, Izglītības likumā ir noteikts pienākums pašvaldībai to nodrošināt. Nevar būt runas par to, ka nokļūšana skolā tiek piedāvāta kā maksas pakalpojums. Tādā gadījumā tā būtu kā diskriminācija attiecībā pret personām, kuras var izmantot sabiedrisko transportu un personām, kuras nevar. Pašvaldība uzskata, ka tai ir uzlikts pienākums bērnu nogādāt izglītības iestādē, ja bērnam nav iespējams izmantot sabiedrisko transportu. Sākotnēji Pašvaldības piedāvājums, cerot, ka vecāki piekritīs, bija saistošie noteikumi. Saistošajos noteikumos Pašvaldība noteica, ka Pašvaldība apmaksā ceļa izdevumus, vecākiem pašiem nogādājot bērnu izglītības iestādē. Šajā gadījumā Pašvaldība secināja, ka vecākiem nav iespējams nogādāt bērnu izglītības iestādē ar savu transportu. Tādēļ Pašvaldībai būtu jānodrošina bērna nogādāšana skolā. Taču Pašvaldībai nav paredzēti finanšu līdzekļi šīs funkcijas veikšanai. Teorētiski varētu pieņemt, ka likuma „Par pašvaldībām" 15.panta pirmās daļas 4.punktā noteiktais attiecas arī uz pienākumu Pašvaldībai vest bērnus, ja nav iespējams izmantot sabiedrisko transportu, bet līdz šim tāda tā izpratne nav bijusi. To, ka tas tā sākotnēji nav domāts, apliecina arī Izglītības likuma 17.panta trešās daļas 14.punkts, jo, kādēļ atsevišķā likumā nav noteikts Pašvaldībai šāds uzdevums, ja tas jau būtu noteikts likumā „Par pašvaldībām". Pirmkārt, Pašvaldība cer, ka tiks piešķirti finanšu līdzekļi. Otrkārt, Pašvaldība ir sākusi plānot citādu sabiedriskā transporta maršrutu. Noris smagas sarunas, pagaidām reāla varianta vēl nav.

2014.gada 27.augusta iesniegumā ir norādīts, ka pieteicējs vēlas, lai bērns tiktu vests uz /Nosaukums/ un atpakaļ. Taču arī, ja bērns būtu jānogādā uz Kolkas skolu, kas varētu būt pati tuvākā vieta, kur atrodas skola, tas problēmu nerisinātu, jo problēma ir 11km garais posms, kas ir pilnīgi nost no visiem citiem ceļiem, līdz ar to, kaut arī vestu uz Kolkas skolu, šis posms kā problemātisks paliktu joprojām. Pēdējā pietura, tuvākā, kas bērnam ir, atrodas 11 km attālumā no bērna dzīvesvietas.

**Motīvu daļa**

[6] Lieta ir ierosināta par pienākuma uzlikšanu Dundagas novada pašvaldībai nodrošināt transportu bērna nokļūšanai izglītības iestādē un no tās atpakaļ dzīvesvietā.

Iepazīstoties ar tiesisko regulējumu, pārbaudot un izvērtējot lietas materiālus un procesa dalībnieku sniegtos paskaidrojumus, tiesa atzīst, ka pieteikums ir apmierināms turpmāk norādīto argumentu dēļ.

[7] Latvijas Republikas Satversmes 112.pants noteic, ka ikvienam ir tiesības uz izglītību. Valsts nodrošina iespēju bez maksas iegūt pamatizglītību un vidējo izglītību. Pamatizglītība ir obligāta.

Atbilstoši Bērnu tiesību aizsardzības likuma 11.panta pirmajai un otrajai daļai valsts nodrošina visiem bērniem vienādas tiesības un iespējas iegūt izglītību atbilstoši katra spējām. Bērnam ir tiesības uz bezmaksas pirmsskolas sagatavošanu, pamata un vidējo izglītību, kā arī arodizglītību.

Likuma „Par pašvaldībām" 15.panta 4.punktā noteikta pašvaldības funkcija gādāt par iedzīvotāju izglītību.

Izglītības likuma 17.pants noteic pašvaldības kompetenci izglītībā. Šā likuma panta pirmā daļa noteic, ka katrai pašvaldībai ir pienākums nodrošināt bērniem, kuru dzīvesvieta deklarēta pašvaldības administratīvajā teritorijā, iespēju iegūt pirmsskolas izglītību un pamatizglītību bērna dzīvesvietai tuvākajā izglītības iestādē vai tuvākajā izglītības iestādē, kas īsteno izglītības programmu valsts valodā, nodrošināt jauniešiem iespēju iegūt vidējo izglītību. Savukārt trešās daļas 14.punkts noteic, ka pašvaldība nodrošina transportu izglītojamo nokļūšanai izglītības iestādē un atpakaļ dzīvesvietā, ja nav iespējams izmantot sabiedrisko transportu.

Tādēļ no minētajām tiesību normām izriet valsts pienākums nodrošināt visiem bērniem vienādas tiesības un iespējas iegūt izglītību bērna dzīvesvietai tuvākajā izglītības iestādē, bet pašvaldības pienākums, citstarp, gadījumā, ja bērnam uz izglītības iestādi un no tās atpakaļ dzīvesvietā nav iespējams nokļūt ar sabiedrisko transportu, nodrošināt transportu izglītojamā nokļūšanai izglītības iestādē un no tās atpakaļ dzīvesvietā.

[8] Atbilstoši likuma „Par pašvaldībām" 15.panta 4.punktā noteiktajam, gādāt par iedzīvotāju izglītību ir pašvaldības autonomā funkcija. Likuma „Par pašvaldībām" 7.panta pirmajā daļā noteikts, ka šā likuma 15.pantā noteiktās pašvaldību autonomās funkcijas pildāmas kārtībā, kāda paredzēta attiecīgajos likumos un Ministru kabineta noteikumos.

Tādēļ tiesa nepiekrīt atbildētājai, ka pienākums nodrošināt transportu izglītojamo nokļūšanai izglītības iestādē un atpakaļ dzīvesvietā, ja nav iespējams izmantot sabiedrisko transportu, izietu ārpus likumā „Par pašvaldībām" noteikto pašvaldību autonomo funkciju ietvariem.

[9] Likuma „Par pašvaldībām" 7.panta otrajā daļā noteikts, ka šā likuma 15.pantā paredzēto autonomo funkciju izpildi organizē un par to atbild pašvaldības.

Ievērojot minēto, Ministru kabineta pieaicināšanai lietā atbildētāja pusē nav pamata.

[10] Lietā nav strīda par to, ka bērnam no dzīvesvietas uz skolu, kā arī no skolas atpakaļ dzīvesvietā, nav iespējams nokļūt ar sabiedrisko transportu, jo bērna dzīvesvietai tuvākā sabiedriskā transporta pieturvieta atrodas 11 km attālumā.

Lietā nav strīda arī par to, ka /Nosaukums/ konkrētajā gadījumā atzīstama par bērna dzīvesvietai tuvāko skolu, jo nokļūšana ar sabiedrisko transportu no bērna dzīvesvietas uz citām Dundagas novadā esošajām skolām tāpat nav iespējama, un arī Pašvaldība transportu izglītojamo nogādāšanai uz citām skolām, izņemot /Nosaukums/, nenodrošina.

Līdz ar to tiesa secina, ka konkrētajā gadījumā pastāv Izglītības likuma 17.panta trešās daļas 14.punktā minētie apstākļi, kad Pašvaldībai, gādājot

par bērna tiesību ievērošanu iegūt izglītību, ir pienākums nodrošināt transportu bērna nogādāšanai izglītības iestādē un no tās atpakaļ dzīvesvietā.

Līdzekļu nepietiekamība nevar būt par iemeslu Latvijas Republikas Satversmes 112.pantā noteikto personas pamattiesību uz izglītību ierobežošanai.

Ievērojot minēto, Pašvaldībai nosakāms pienākums nodrošināt transportu pieteicēja meitas /pers. G/ nokļūšanai /Nosaukums/ un atpakaļ dzīvesvietā.

[11] Tā kā līdz lietas izskatīšanas pēc būtības pabeigšanai Pašvaldība transportu bērna nokļūšanai skolā un atpakaļ dzīvesvietā nav nodrošinājusi, tiesa atzīst, ka Pašvaldības rīcība, nenodrošinot transportu bērna nokļūšanai izglītības iestādē un atpakaļ dzīvesvietā, atzīstama par prettiesisku.

[12] Pieteicējs pieteikumā norādījis, ka Pašvaldība nav atbildējusi uz viņa Iesniegumu.

Pārbaudījusi lietas materiālus, tiesa konstatē, ka Pašvaldība atbilstoši savai izpratnei par jautājuma būtību, pieteicējam sniegusi atbildi 2014.gada 15.novembra vēstulē *(lietas 18.lapa)*.

Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 64.pantā likumdevējs ir noteicis termiņu, kādā persona var rēķināties ar atbildes saņemšanu. Proti, ja administratīvā lieta ierosināta uz iesnieguma pamata, iestāde pieņem lēmumu par administratīvā akta izdošanu viena mēneša laikā no iesnieguma saņemšanas dienas, ja likumā nav noteikts cits termiņš *(APL 64.panta pirmā daļa)*. Ja objektīvu iemeslu dēļ šā panta pirmajā daļā noteikto termiņu nav iespējams ievērot, iestāde to var pagarināt uz laiku, ne ilgāku par četriem mēnešiem no iesnieguma saņemšanas dienas, par to paziņojot iesniedzējam. Ja nepieciešama ilgstoša faktu konstatācija, administratīvā akta izdošanas termiņu ar motivētu lēmumu, par to paziņojot iesniedzējam, var pagarināt līdz gadam tā iestāde, kurā administratīvo aktu var apstrīdēt, bet, ja šādas augstākas iestādes nav vai tā ir Ministru kabinets, lēmumu pieņem tās iestādes vadītājs, kura izdod administratīvo aktu. Lēmumu par termiņa pagarināšanu var apstrīdēt un pārsūdzēt *(APL 64.panta otrā daļa)*. APL 64.pants attiecas arī uz iesniegumu par faktisko rīcību *(sal. sk. Briede J. 64.panta komentārs. Grām.: Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Briede J. (Zin. red.) Rīga; Tiesu namu aģentūra, 2013, 608.lapa)*.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka Pašvaldība, bez objektīva pamatojuma un bez termiņa pagarināšanas administratīvās lietas izskatīšanai, atbildot pieteicējam uz Iesniegumu vēlāk kā pēc mēneša no iesnieguma saņemšanas, ir pieļāvusi procesuālu pārkāpumu.

Vienlaikus tiesa atzīst, ka šāds procesuāls pārkāpums pats par sevi nav uzskatāms par būtisku. Ja iestāde uz iesniegumu neatbild likumā noteiktajā termiņā un iesniedzējs nesaņem paziņojumu par termiņa pagarinājumu, iesniedzējam iestādes atbilde nav jāgaida neierobežotu laiku. Atbilstoši tiesu praksei, kā arī ieteikumiem Eiropas Padomes administratīvā procesa rokasgrāmatā, kurā apkopoti administratīvā procesa principi, ja saprātīgs laiks administratīvā akta izdošanai netiek ievērots (iestāde nereaģē), tas uzskatāms vai nu par pozitīvu vai negatīvu administratīvo aktu vai arī šādai rīcībai (bezdarbībai) jābūt pakļautai tiesas kontrolei *(sal. sk. Briede J. 64.panta komentārs. Grām.: Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Briede J. (Zin. red.) Rīga; Tiesu namu aģentūra, 2013, 608.lapa)*. Atbilstoši APL 188.panta piektajai daļai, ja iestāde vai augstāka iestāde nav pieteicējam paziņojusi savu lēmumu sakarā ar viņa iesniegumu, pieteikumu tiesā var iesniegt viena gada laikā no dienas, kad persona ar iesniegumu griezusies iestādē vai augstākā iestādē.

Tādēļ, nesaņemot atbildi likumā noteiktajā termiņā, pieteicējam nebija jāturpina gaidīt atbildi no Pašvaldības. Pieteicējs, lai panāktu pēc iespējas ātru situācijas risinājumu, varēja aktīvi rīkoties, ar pieteikumu par Pašvaldības faktisko rīcību (pieteicēja meitas nenodrošināšanu ar transportu nokļūšanai skolā un atpakaļ no tās dzīvesvietā) vērsties tiesā.

[13] Lietas izskatīšanas gaitā skarts arī jautājums par Pašvaldības saistošajiem noteikumiem Nr.18 „Par braukšanas izdevumu segšanu izglītojamiem" (turpmāk – saistošie noteikumi), uz kuriem, atbildot uz pieteicēja iesniegumu, 2014.gada 15.novembra atbildes vēstules 4.punktā atsaukusies arī atbildētāja *(lietas 18.lapas otra puse)*.

Tiesa konstatē, ka minētie saistošie noteikumi nosaka kārtību, kādā piešķirama kompensācija izglītojamiem par braukšanas izdevumiem, kas saistīti ar braucienu mācību gada laikā no dzīvesvietas līdz vispārējās pamatizglītības un vispārējās vidējās izglītības iestādei un atpakaļ, un ir izdoti, pamatojoties uz likuma „Par pašvaldībām" 43.panta trešo daļu, Ministru kabineta 2009.gada 4.augusta noteikumu Nr.872 „Noteikumi par pasažieru kategorijām, kuras ir tiesīgas izmantot braukšanas maksas atvieglojumus maršruta tīkla maršrutos" 12. un 13.punktu.

Saistošo noteikumi citstarp paredz atlīdzināt braukšanas izdevumus nokļūšanai no dzīvesvietas līdz tuvākajai sabiedriskā transporta pieturvietai un atpakaļ, ja izglītojamā dzīvesvieta atrodas tālāk par 3 kilometriem no tuvākās sabiedriskā transporta pieturvietas.

Izvērtējusi saistošo noteikumu saturu, tiesa atzīst, ka tie ir attiecināmi uz gadījumiem, kad izglītojamā transportēšana uz izglītības iestādi un no tās atpakaļ faktiski ir veikta, un sakarā ar to personai radušies izdevumi. Taču tie neatrisina tiesisko situāciju, kāda ir izskatāmajā lietā, proti, ja bērna vecāki bērna transportēšanu līdz sabiedriskā transporta pieturvietai (skolas autobusam) un no tās atpakaļ dzīvesvietā nodrošināt nevar, un izdevumi saistībā ar bērna nogādāšanu izglītības iestādē personai nav radušies.

Šādā gadījumā Saistošie noteikumi Nr.18 nevar būt līdzeklis likumā noteiktā pienākuma pārnešanai no Pašvaldības uz pieteicēju.

[14] Saskaņā ar Tiesu informācijas sistēmā pieejamo informāciju, pieteicējs par pieteikuma iesniegšanu tiesā samaksājis valsts nodevu 28,46 *euro* apmērā.

Atbilstoši APL 126.panta pirmajai daļai, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2013.gada 12.februāra noteikumu Nr.85 „Kārtība, kādā administratīvajā lietā iemaksā, atmaksā un atlīdzina valsts nodevu un iemaksā un atmaksā drošības naudu" 13.punktu valsts nodevu atlīdzina mēneša laikā pēc tiesas vai tiesneša nolēmuma stāšanās spēkā APL 126.pantā minētajos gadījumos no tās iestādes budžeta līdzekļiem, kura attiecīgajā administratīvajā lietā bijusi pieaicināta atbildētāja pusē.

Tā kā pieteikums ir apmierināms, no atbildētājas pusē pieaicinātās iestādes par labu pieteicējam piespriežama valsts nodeva 28,46 *euro*.

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, 246. – 251., 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

**nosprieda:**

**apmierināt** /pers. D/ pieteikumu.

**Atzīst par prettiesisku** Dundagas novada pašvaldības rīcību, nenodrošinot transportu /pers. G/ nokļūšanai /Nosaukums/ un no tās atpakaļ dzīvesvietā.

**Noteikt Dundagas novada pašvaldībai pienākumu** nodrošināt transportu /pers. D/ meitas /pers. G/ nokļūšanai /Nosaukums/ un no tās atpakaļ dzīvesvietā.

**Piespriest** no atbildētājas – Dundagas novada pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes – Dundagas novada domes par labu /pers. D/ (personas kods /personas kods/, deklarētā dzīvesvieta /Nosaukums B/, /adrese/) valsts nodevu 28,46 *euro* apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā.

Tiesnese S.Sērdiene